

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

ELS VOLTORS EXERCEIXEN UNA IMPORTANT TASCA SANITÀRIA

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

TV3 i el
Barça

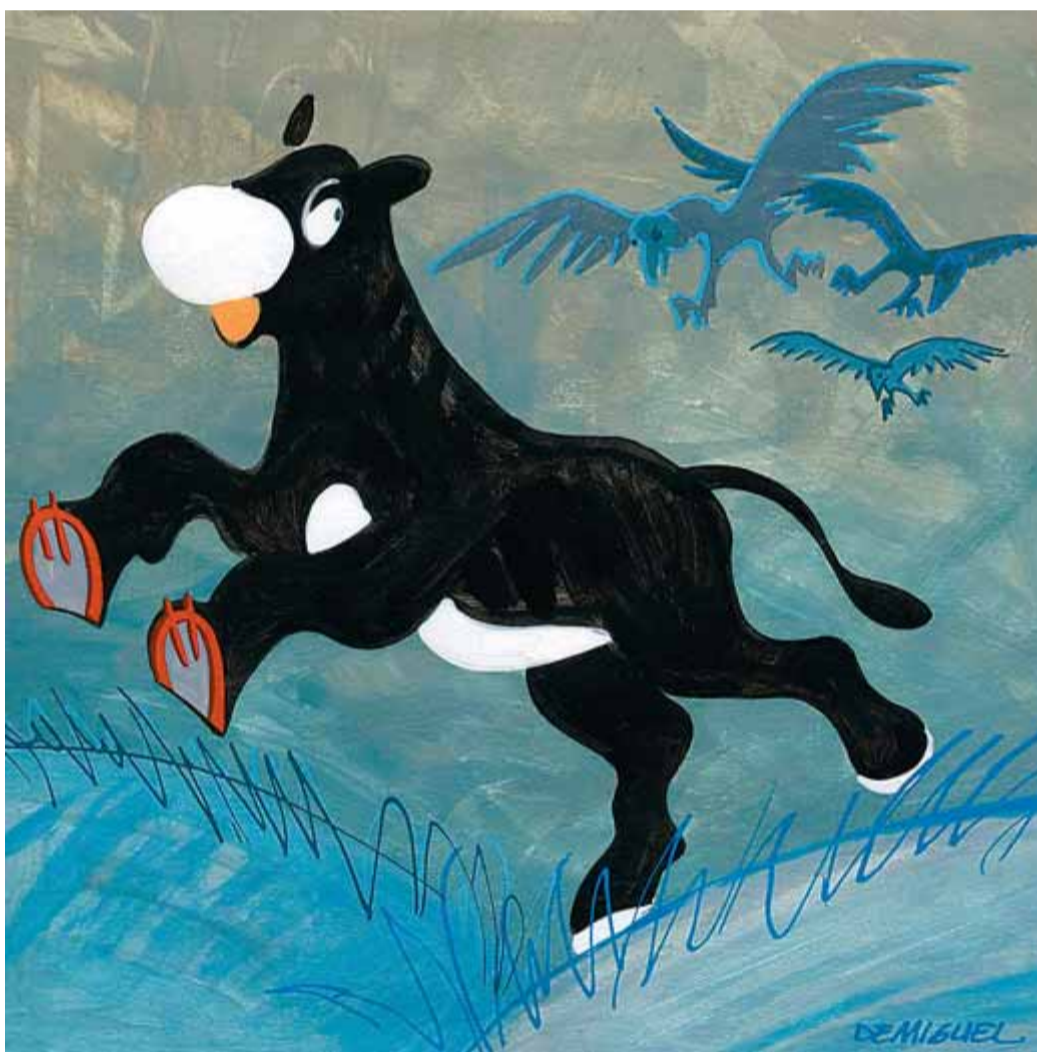
La vall dels voltors

A un quilòmetre d'Areny de Noguera, agafant la N-230 en direcció a Pont de Suert, hi ha el trencant que porta al llogarret de la Torre de Tamúrcia. Travessat el riu Noguera Ribagorçana, i per tant ja a Catalunya, un cop passada la Torre arribem al Mirador de la Collada de Torogó, que ens ofereix una vista fantàstica dels imponents espadats de la serra de Sant Gervàs i d'aquesta subcomarca que anomenem la Terreta. Amb aquest nom es coneix la conca que limita al nord amb la serra de Sant Gervàs, a l'est amb la serra de Gurp i del Castellet, al sud amb el Montsec d'Ares i a l'oest amb la serra de Gia. El riu Noguera Ribagorçana, que fa de frontera entre Catalunya i Aragó, n'és l'eix central.

SEGUINT PEL MATEIX CAMÍ CAP A ESPLUGA DE SERRA i fent via cap a Castellet, les boixedes van deixant pas a les rouredes i els alzinars. A la collada de Castellet hi trobem la fageda de Lleràs, una fageda que sorprèn de trobar en una serra prepirinenca com aquesta. Passat Castellet arribem a la cruïlla d'Aulàs, on hi ha la roureda en extensió plana més gran del Prepirineu català (157 hectàrees) i on conviuen roures vells de grans dimensions amb clapes de bosc jove, tot alternant el roure martinenc i el roure de fulla petita. A mesura que hem anat fent camí la geologia va canviant i les parets calcàries deixen pas als conglomerats, on destaquen algunes formacions que recorden les roques de Montserrat. I és que hem partit del riu, que es troba a 700 metres d'alçada, i hem passat a tocar de la serra de Sant Gervàs, que s'enlaira fins a 1.700 metres. Seguidament, després de 22 quilòmetres de ruta en forma de cercle i, abans de sortir al pont d'Orrit i de tornar a Areny de Noguera, cal visitar l'excel·lent mirador i l'església d'origen romànic de Santa Maria de Sapeira.

A LA TORRE DE TAMÚRCIA HI HA LA CASA DELS VOLTORS. Aquesta casa és un punt d'informació i un centre d'observació i d'estudi de les aus rapinyaires de la Terreta, gràcies a dues càmeres de televisió, una situada en un punt d'alimentació i l'altra en una zona de nius. Aquestes càmeres estan dotades d'una àmplia capacitat de gir i d'un zoom que permet una excel·lent visió en primer pla del voltor comú i, ocasionalment, del trencalòs i de l'aufrany. Especialment aconsellable és fer aquesta ruta a la primavera, quan crien les aus, i a l'estiu, quan s'hi poden contemplar també algunes aus migratòries. Cal agrair a l'Ajuntament de Tremp, al qual estan agregats tots aquests petits llogarrets, el manteniment i la senyalització dels diferents camins, així com també que hagi destinat recentment 120.000 euros per refer la coberta de l'església de Sant Pere d'Orrit, prop del castell d'Orrit, del qual ja es parla en documents al segle IX.

EL VOLTOR ÉS UN ANIMAL FASCINANT, de vol majestuós. Pot ocupar una gran diversitat d'ambients, sempre que trobi prou menjar i penya-segats o cingleres per poder-hi instal·lar el niu. El voltor és una espècie colonial, les colònies del qual poden anar dels dos o tres nius fins a un centenar. Les parelles de voltors es mantenen tota la vida i possiblement això és degut al fet que el seu període reproductor és força llarg. La posta, només d'un sol ou, té lloc al mes de gener i el pollet no salta del niu fins als mesos de juliol o agost. Quan un voltor lo-

CARLES DE MIGUEL

“El voltor és un animal fascinant, de vol majestuós. Pot ocupar una gran diversitat d'ambients, sempre que trobi prou menjar i penya-segats o cingleres per poder-hi instal·lar el niu”

calitza un cadàver d'una ovella, vaca o euga a la muntanya, comença a volar formant uns cercles que atreuen l'atenció d'altres voltors. De seguida baixen i, si el nombre de voltors és important, a vegades s'hi poden concentrar fins a 100 exemplars i en pocs minuts no en queda més que la pell i els ossos. Tot i que aquest pot esdevenir un espectacle no gaire agradable, sens dubte aquests ocells exerceixen una tasca sanitària molt important i imprescindible.

EL FET QUE ARA ES PORTIN ANIMALS MORTS als menjadors de voltors ha permès el seu retorn i la seva consolidació a la comarca, que la mecanització agrària dels anys seixanta havia posat en qüestió.

D'això sembla que els voltors n'estiguin agraïts quan se'ls veu planejar sovint a poca alçada, confiadament, per sobre del poble d'Areny. Fins i tot en vàrem veure un l'estiu passat descansant al teulat de la fonda Domench, una casa de tres pisos: en enlairar-se va desplegar les seves ales immenses i va passar tranquil·lament per sobre dels nostres caps.

EL DILLUNS DE LA SEGONA PASQUA VAIG FER LA RUTA de la vall dels voltors amb la família i uns bons amics, que van descobrir un paratge, una fauna i una flora que jo ja havia vist moltes vegades de petit i que per això no hi veig res d'extraordinari. M'alegro molt de veure el valor potencial que tenen avui aquesta terra i aquest paisatge i llavors penso en els meus padrins (a Ponent els avis solen ser els padrins de bateig). Els vaig conèixer bé: ells eren l'últim exponent de moltes generacions que havien viscut durament en un entorn molt aspre i poc amable. Encara recordo que, en morir el padrí, vam decidir que de l'hort en fariem un jardí; quan vàrem explicar a la padrina Tresa que hi plantaríem gespa, que calia regar-la a l'estiu una mica cada dia i que calia tallar-la cada deu dies, ella ens va preguntar alarmada: “Com, regar-la per després tallar-la?”. Tot un món de mesura, de reserva i d'estalvi deixa pas a una època opulenta i de recursos aparentment no escassos. I és que a la vall dels voltors sembla que fins i tot ells avui estiguin grassos.

Marçal
Sintes

Un dels dossiers més transcendents que té -o hauria de tenir en condicions normals- el govern de Catalunya sobre la taula és el dels drets televisius dels partits de futbol del Barça a la Lliga i la Copa. L'empresa MediaPro, comandada per Jaume Roures, ha fet una oferta multimilionària al club per aquests drets. A hores d'ara els té TV3 i podria retèny-los sempre que igualés l'oferta de MediaPro, accionista, al seu torn, de la cadena privada La Sexta. L'assumpte és, com deia a dalt, molt transcendent. Transcendent per a TV3 i per a Catalunya, sempre que, esclar, considerem que Catalunya és alguna cosa més que quatre províncies de l'Espanya nord-oriental. Joan Majó, president de la Corporació Catalana de Ràdio de Televisió (CCRTV), hauria de ser conscient del que ens juguem, i no donar respostes de comptable, amb tots els meus respectes per a aquest digne ofici. Tampoc no és acceptable que al·legui, posem per cas, que TV3 no s'ha de dedicar a comercialitzar drets televisius. I si Majó no capeix la profunditat de l'assumpte -algú amb una mica de memòria i mala intenció podria evocar aquí la seva actitud vers TV3 quan era ministre de Felipe González- ho hauria de tenir claríssim el govern i el seu president, senyor Pasqual Maragall i Mira. La labor de TV3, la de la CCRTV en el seu conjunt, és fonamental si ens creiem de veritat, i no només ho fem veure quan ens convé, que som una nació. Des d'aquesta perspectiva, la lluita per l'audiència resulta irrenunciable. Per tant, seria suïcida prescindir del Barça. Qui ho negui menteix amb mala intenció o és estricte carallot. m.sintes@hotmail.com